

N:o 139.

Af herr **S. M. Olsson i Sörnäs**, om ändring i 57 § af förordningen om kommunalstyrelse på landet den 21 mars 1862.

Under sistlidne års januaririksdag tillät jag mig under Riksdagens pröfning hemställa om ett tillägg till eller förändrad lydelse af § 57 sista mom. af kongl. förordningen om kommunalstyrelse på landet den 21 mars 1862 uti motion n:o 109. De motiv, som i denna motion anfördes, voro af följande lydelse:

»Ett bolag eller större jordegare, som har egendom inom en kommun, antager arrendator eller landbo på sin egendom, icke allenast från andra kommuner inom länet, utan äfven från andra län. Om denne arrendator eller landbo icke fullgör sina i kontraktet bestämda vilkor, så kan han efter att hafva begagnat egendomen ett år uppsägas och skiljas ifrån densamma och till följd deraf blifva ruinerad och hemfallen åt den medlidsamma menskligheten; med anledning af sitt iråkade obestånd kan han icke betala den skatt, som belöper sig på egendomen hvarken till staten eller kommunen. När utskylderna skola uttagas eller utmätas, saknar arrendatorn eller landbon utmätningssbar tillgång, följden blir naturligtvis fattigdomsbevis; är då arrendatorn eller landbon i de omständigheter, att arbetsförmåga saknas, så är han hemfallen åt fattigvården uti den kommun han inflyttat.

Bolaget eller kontraktsgifvaren hvarken vill eller anser sig skyldig att på något sätt träda emellan, men hvem som här får sitta emellan, det blir den kommun, der egendomen är belägen.»

Denna motion hann icke till slutbehandling till följd af Riksdagens upplösning, men upptogs under majriksdagen under n:o 39. Vid dess

behandling hade visserligen lagutskottet afstyrkt motionen, som ock blef Första Kammarens beslut, hvaremot Andra Kammaren afslog utskottets betänkande och biföll motionen, hvadan frågan sålunda förföll; men då de af mig påpekade oegentligheter ännu kvarstå, vågar jag ännu en gång draga frågan under Riksdagens pröfning.

Jag beder därför få vördsamt föreslå,

att 57 § sista mom. af kongl. förordningen om kommunalstyrelse på landet den 21 mars 1862 får följande förändrade lydelse:

Jordegare eller boställsinnehafvare, som åt landbo eller arrendator upplåtit jord eller boställe, är från erläggande af kommunalutskylder därför befriad, enär dessa utskylder enligt 1 mom. i denna paragraf skola af brukarne erläggas; saknar arrendator eller landbo tillgång till kommunalutskyldernas erläggande, ^{sk}åligger egaren att de samma betala.

Om remiss till lagutskottet anhålles vördsamt, med anhållan, att utskottet måtte föreslå de förändringar, som anses nödvändiga, på det att motionens syftemål måtte vinnas.

Stockholm den 28 januari 1888.

S. M. Olsson.
